

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše, soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové ve věci

žalobce: **P. B.**

proti

žalovanému: **1. náměstek ministryně obrany**
sídlem Tychonova 1, 160 01 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MO 160520/2023-1321 z 8. 3. 2024

takto:

- I. Rozhodnutí 1. náměstka ministryně obrany č. j. MO 16052/2023-1321 z 8. 3. 2024 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a průběh správního řízení.

1. Jádrem sporu je otázka, zda byl žalobce rozhodnutím Přezkumné komise u Vojenské nemocnice v Olomouci č. 42/2020 z 20. 8. 2020 klasifikován ve čtvrtém stupni zdravotní způsobilosti „D – neschopen“ z důvodu dlouhodobého onemocnění, nebo z důvodu

služebního úrazu. S tím souvisí otázka, zda mu přísluší náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti práce dle § 118 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání.

2. Žalobce jako voják z povolání 26. 6. 2018 při manipulaci s bednou se zbraněmi utrpěl poranění zad, které bylo posléze hodnoceno jako služební úraz s plnou odpovědností státu dle § 115 odst. 1 zákona o vojácích. Na základě toho byla žalobci rozhodnutím Velitelství Vojenské policie Olomouc (dále „**Velitelství**“) z 16. 12. 2021 podle § 116 písm. c) zákona o vojácích přiznána náhrada za bolest ve výši 25 000 Kč a dle § 116 písm. d) téhož zákona náhrada za ztížení společenského uplatnění ve výši 150 000 Kč. Tentýž orgán pak vydal 14. 3. 2022 další rozhodnutí, kterým žalobci přiznal dle § 116 písm. a) zákona o vojácích náhradu za ztrátu na služebním platu po dobu neschopnosti výkonu služby od 26. 6. 2018 do 30. 11. 2018 a od 9. 9. 2019 do 4. 9. 2020 v celkové výši 258 675 Kč a dle § 116 písm. g) zákona o vojácích náhradu za věcnou škodu po dobu neschopnosti výkonu služby ve výši 77 120 Kč. Zjištění, že žalobcovo poranění je služební úrazem, orgán opřel především o znalecký posudek vypracovaný 31. 3. 2021 MUDr. P. H., Ph.D., ve znění jeho doplnění ze 7. 6. 2021 a 22. 9. 2021.
3. Dne 28. 2. 2022 uplatil žalobce u Velitelství nárok na náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby. Po provedeném dokazování vydal ředitel Legislativního a právního odboru Ministerstva obrany, Oddělení pracovního a služebního práva (dále jen „**prvostupňový orgán**“) rozhodnutí o náhradě škody za služební úraz, podle něž se žalobci náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby (tedy za období od 5. 9. 2020 do 28. 2. 2022) nepřiznává. Dne 4. 4. 2023 totiž Centrum Zdravotních služeb Prostějov, konkrétně MUDr. B., vydala lékařský posudek, dle něhož žalobce nemůže nadále konat službu nikoliv z důvodu služebního úrazu, ale kvůli dlouhodobému onemocnění. Tento posudek byl přitom přezkoumán Ústřední vojenskou lékařskou komisí Ministerstva obrany (dále jen „**Komise MO**“), která jej rozhodnutím z 31. 5. 2023 potvrdila. Prvostupňový orgán přesto uzavřel, že žalobci náleží náhrada škody vzniklé následkem úrazu. Pokud mu však vznikla až po skončení služebního poměru, je potřeba se při určení její výše i příčinné souvislosti mezi poškozením zdraví a vznikem škody zabývat potenciálním výdělkem žalobce u jiného zaměstnavatele a nelze vycházet ze skutečného platu pobíraného od státu před služebním úrazem. Neboť však žalobce přes výzvu prvostupňového orgánu neprokázal, jakého průměrného výdělku by dosáhl u jiného zaměstnavatele za práci, kterou by u něj vykonával nebýt následků služebního úrazu, prvostupňový orgán žalobci tuto náhradu nepřiznal.
4. Po žalobcově odvolání vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl. Žalovaný uvedl, že znalecký posudek MUDr. H. byl vypracovaný pro řízení o jiných nárocích [šlo o náhrady dle § 116 písm. c) a d), nikoliv § 118 zákona o vojácích z povolání] a v nynějším řízení je jediným odborným subjektem příslušným k posouzení zdravotní způsobilosti posudkový lékař. Otázka důvodu dlouhodobé zdravotní neschopnosti přitom již byla vyřešena lékařským posudkem, který byl přezkoumán rozhodnutím Komise MO z 31. 5. 2023 a který se s otázkou posudku znaleckého vypořádal. Žalovaný dodal, že důkazní břemeno stran prokázání průměrného výdělku u jiného zaměstnavatele za předpokladu, že by se žalobci služební úraz nestal, leželo na žalobci.

2. Průběh soudního řízení.

5. Žalobce v žalobě především namítl, že správní orgány nesprávně posoudily příčinnou souvislost mezi jeho služebním úrazem a ztrátou zdravotní způsobilosti k výkonu vojenské činné služby dle § 18 písm. h) zákona o vojácích a své závěry nedostatečně odůvodnily. Ze znaleckého posudku MUDr. H. z 31. 3. 2021 a jeho doplnění ze 7. 6. 2021 a 22. 9. 2021 totiž vyšlo najevo, že úrazový děj byl „důležitou a podstatnou spouštěcí příčinou poškození zdraví“ a tento děj byl pro účely náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění kvalifikován jako služební úraz. Žalobce proto nerozumí tomu, proč žalovaný posléze neshledal příčinnou souvislost mezi tímto úrazem a ztrátou žalobcovy zdravotní způsobilosti. Závěry o zdravotní nezpůsobilosti z důvodu dlouhodobého onemocnění přitom byly opřeny o lékařské posudky ze 4. 4. 2023, potvrzené rozhodnutím Komise MO z 31. 5. 2023, jejichž obsahem se však žalovaný ani prvostupňový orgán vůbec nezabývaly, a to ani na základě žalobcových námitek poukazujících na posudek MUDr. H. Žalobce setrval na tom, že se před služebním úrazem z 26. 6. 2018 s žádnými potížemi neléčil a nebyl s ohledem na svůj zdravotní stav při výkonu aktivní služby nijak omezen; zdravotní způsobilosti proto pozbyl jen a pouze z důvodu onoho služebního úrazu.
6. Žalobce nesouhlasil s tím, že neunesl důkazní břemeno stran prokázání výdělku, který by dosahoval u jiného zaměstnavatele, nebýt služebního úrazu. To by totiž platilo pouze v případě, že by v průběhu pracovní neschopnosti pracovní poměr skončil bez souvislosti se služebním úrazem. V případě žalobce však zanikl ze zdravotních důvodů, které měly zřejmou souvislost se služebním úrazem, přičemž nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu nevznikl až po zániku služebního poměru, jelikož služební poměr nezanikl v průběhu žalobcovy pracovní neschopnosti. V příčinné souvislosti se služebním úrazem je tak ztráta na služebním platu, kterého žalobce do té doby dosahoval jako voják z povolání, nikoli výdělek, kterého by žalobce dosáhl u jiného zaměstnavatele. Aplikací nepřiléhavého rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1185/2002 z 10. 12. 2002 zkrátil žalovaný žalobcova práva a zatížil jej nepřiměřenou povinností tvrzení a důkazního břemene. Z opatrnosti pak žalobce dodal, že dané řízení je řízení zahajované *ex offio*, a bylo tak rolí správních orgánů, aby dostatečně zjistily skutkový stav a podklady pro prokázání průměrného výdělku u jiného zaměstnavatele si obstaraly samy.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předeslal, že znalecké posudky MUDr. H. se týkaly příčinné souvislosti mezi úrazem a škodou vzniklou žalobci v důsledku ztráty na platu po dobu služební neschopnosti a mezi úrazem a škodou vzniklou v důsledku ztížení společenského uplatnění a za vytrpěnou bolest, nikoliv úrazem a ztrátou zdravotní způsobilosti k výkonu vojenské služby. Jedinou oprávněnou osobou k vyjádření se k této otázce je posudkový lékař, z jehož posudku správní orgány vycházely. Žalovaný tak trvá na tom, že ke ztrátě žalobcovy zdravotní způsobilosti nedošlo z důvodu služebního úrazu, a ostatně proto na věc užil závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1185/2002. Řízení o náhradě škody na zdraví dle § 116 zákona o vojácích je dle žalovaného řízení zahajované na žádost, a proto je břemeno tvrzení i důkazní na žadateli. Navíc je to v tomto případě žalobce, kdo disponuje veškerými podklady potřebnými pro rozhodnutí, a není rolí služebních orgánů domýšlet si, jaké pracovní pozice by mohl žalobce s ohledem na svůj zdravotní stav potenciálně vykonávat.
8. Žalobce v replice vyličil svůj pracovní úraz a následný sled událostí včetně léčby a přerazení na jiné pracovní pozice a poukázal na pochybení lékařů, kteří mu prováděli různé zdravotní prohlídky. Nakonec až znalec MUDr. H. konstatoval, že veškeré žalobcovy zdravotní

komplikace jsou následkem služebního úrazu. O měsíc později mu však bylo uděleno hodnocení „D – neschopen“ z důvodu dlouhodobého onemocnění, nikoliv služebního úrazu. Ze znaleckého posudku je však zřejmý opak a znalecké posudky vypracované posudkovými lékaři jsou lživé a zavádějící a žalobce trvá na tom, že se s degenerativními změnami na páteři, z nichž správní orgány dovodily obecné onemocnění, nikdy neléčil a neměly vliv na výkon jeho služby. Žalobce pak poukazuje na zásadní pochybení vojenských lékařů, kteří mu zamlčeli zdravotní stav na základě magnetické rezonance a CT vyšetření a ponechali mu zdravotní klasifikaci „A – schopen bez omezení“. Rovněž dohledal případ z roku 2007 obdobný tomu jeho, v němž Armáda České republiky odškodňovala úrazy bez problémů podle zákona tak, jak žalobce žádá.

3. Posouzení věci soudem.

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
10. O žalobě soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků nevyjádřil s tímto postupem po poučení soudem v přípisu z 9. 5. 2024 nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009]. Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz – Rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti, neboť se jím žalobce snažil prokázat ukončení dočasné pracovní neschopnosti k 4. 9. 2020. O této skutečnosti však není ve věci sporu, soud proto důkaz neprovedl pro nadbytečnost.
11. Jak soud předeslal výše, jádrem sporu je otázka, zda správní orgány dostatečným způsobem zjistily a vyložily důvod pro klasifikaci žalobce ve čtvrtém stupni zdravotní způsobilosti „D – neschopen“. Mezi účastníky panuje shoda na tom, že žalobce byl takto klasifikován z důvodu „chronického vertebrogenního algického syndromu bederního s pseudoradikul. symptomatikou L5/S1 vlevo a blokáci bederní páteře, v terénu degenerativních změn“, přičemž žalobce byl „lčen pro bolesti v bederní krajině s iradiací do LDK po zadní straně stehna a lýtka“ a žalobci „i při dlouhodobé PN bolesti přetrvávají, kolísavé, zhoršované zátěží, iradiace do LDK trvá, v dermatomu S1 vlevo hypestesie a spíše tlaková bolest.“ Jiným slovy žalobce byl napadeným rozhodnutím „zneschopněn“ z důvodu dlouhodobého onemocnění, nikoliv z důvodu služebního úrazu.
12. Soud zjistil, že žalobce utrpěl 26. 6. 2018 při manipulaci s bednou se zbraněmi poranění zad, které správní orgány posoudily jako služební úraz s plnou odpovědností státu ve vztahu k nárokům žalobce na bolestné, ztížení společenského uplatnění a ztrátu na služebním platu po dobu neschopnosti výkonu služby. Při závěrech o tom, že žalobcovo poranění je služební úrazem, Velitelství vycházelo především ze znaleckého posudku vypracovaného 31. 3. 2021 MUDr. H. a z jeho doplnění ze 7. 6. 2021 a z 22 9. 2021. V rozhodnutí z 16. 12. 2021 uvedlo, že mezi úrazovým dějem a vznikem škody je příčinná souvislost. Dodalo, že „*ve vztahu k poškozenému není obsahem spisu jakákoliv relevantní informace o tom, že by tento měl výraznější potíže před úrazovým dějem a probíhala u něj jakákoliv léčba, tudíž došel správní*

orgán k závěru, že příčinná souvislost mezi úrazovým dějem a poškození zdraví dána je, není vyloučena již existujícími degenerativními změnami na páteři a samotná spouštěcí sekundární příčina poškození zdraví proto může mít charakter důležitý, podstatný a značný.”

13. Ze samotného znaleckého posudku a jeho doplnění vyplývá, že dle znalce byl úrazový děj důležitou a podstatnou spouštěcí příčinou poškození zdraví. Bez významu však nezůstává, že sám znalec na několika místech znaleckého posudku konstatoval, že v době úrazového děje se u žalobce již vyskytovaly degenerativní změny (onemocnění) na páteři: „Úrazový děj 26. 6. 2018 měl v kontextu s poskytnutými informacemi spouštěcí roli, působící příčina torpidních bolestí v kříži s pseudoradikální projekcí do LDK v terénu popsanych degenerativních změn skeletu. V klasifikaci příčin původní – rezervní a sekundární – působící, bych úrazový děj hodnotil jako sekundární (působící) příčinu.“ V doplnění znaleckého posudku pak znalec mimo jiné uvedl, že „z biologického a tedy i medicinského hlediska lze u konkrétního případu určit problematiku primární a sekundární příčiny časovými faktory a výsledky obrazového vyšetření (Rtg, CT, MR). Při nálezů degenerativních změn na páteři při těchto vyšetřeních je možno předpokládat jiný průběh, než u stejného zátěžového momentu u tzv. intaktního nálezů, bez těchto degenerativních změn. Z toho ale nelze jednoznačně odvodit, že bez těchto změn by k potížím účastníka řízení nedošlo a naopak, k podobným obtížím dochází i bez nálezů degenerativních změn páteře, např. u mladistvých. Od jistého věku se degenerativní změny páteře vyskytují u naprosté většiny populace s různým stupněm rozvoje postižení a s různým startovacím věkem. Ne u všech však podobná zátěž tyto potíže vyvolá. Znalec se snaží zdůraznit, že neexistuje úměra mezi stupněm degenerativních změn a stupněm potíží při stejném zátěžovém momentu. Úrazový děj (zvednutí břemene) účastníka řízení ze dne 26. 6. 2018 vznikl v terénu již existujících degenerativních onemocněních páteře a mohl být za určitých dalších podmínek jednou z příčin, možná i hlavní a dominující, projevu bolestivého syndromu.“ (Podtrhl městský soud.)
14. Soud z výše uvedeného nabyt dojmu, že úraz nutně nemusel být příčinou poškození zdraví žalobce významného pro zkoumání jeho nároků na bolestné, ztížení společenského postavení nebo ztrátu na služebním platu *po dobu neschopnosti výkonu služby*. Velitelství se přesto rozhodlo úrazový děj jako služební úraz posoudit a uvedené nároky žalobci přiznat. Zároveň soud upozorňuje, že daný znalecký posudek byl zadán ve vztahu ke zkoumání těchto nároků, nikoliv nároku na ztrátu na příjmu *po skončení neschopnosti výkonu služby*, resp. ve vztahu k příčinné souvislosti mezi úrazovým dějem a projevem bolestivého syndromu, nikoliv úrazovým dějem a neschopností žalobce k výkonu služby. Právě řečené signalizuje, že znalecké zjištění automaticky neznamená, že znalec shledal příčinou souvislost mezi služebním úrazem a ztrátou žalobcovy schopnosti k výkonu služby.
15. Dle § 18 písm. h) zákona o vojácích platí, že *služební poměr vojáka zaniká ztrátou zdravotní způsobilosti na základě rozhodnutí přezkumné komise*. Přezkumná komise u Vojenské nemocnice v Olomouci ustanovená podle § 36 zákona č. 218/1999 Sb., o rozsahu branné povinnosti a o vojenských správních úřadech (branný zákon), v rozhodnutí z 20. 8. 2020 konstatovala, že žalobce ztratil dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu vojenské činné služby na základě obecného onemocnění, a tedy je neschopen k vojenské činné službě. Pokud tedy přezkumná komise takové rozhodnutí vydá, služební poměr zaniká *ex lege*. Nelze přitom přehlédnout, že subjektem oprávněným vyjádřit se k otázce příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a ztrátou zdravotní způsobilosti k výkonu vojenské služby je posudkový lékař ve smyslu Hlavy IV zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, který vydává zdravotní posudek dle § 42, resp. § 43 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách, z něhož přezkumná komise vychází.

16. K problematice těchto zdravotních posudků se soudy již několikrát vyjadřovaly. NSS v rozsudku č. j. 6 Ads 277/2020-56 z 20. 1. 2022 uvedl, že „posudek sám o sobě nezakládá zaměstnanci, ani jeho zaměstnavateli žádná práva ani povinnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 As 225/2016 - 36), musí však být dostatečně přesvědčivým podkladem pro následný postup služebního orgánu, jinak následné úkony služebního orgánu nemohou v soudním přezkumu obstát. V případě, že posudek není dostatečný, je v zájmu služebního orgánu, aby lékaři zadal doplnění či zpřesnění závěrů posudku, resp. upřesnil zadání posudku, např. zpřesněním popisu výkonu dosavadní služby na dosavadním služebním místě, aby měl své případné následné rozhodnutí podložené dostatečnými a korektními podklady a eliminovat riziko, že bude postupovat v rozporu se zákonem.“ Nejvyšší soud pak v usnesení sp. zn. 21 Cdo 2880/2023 z 28. 2. 2024 vyložil: „K povaze lékařského posudku, který představuje ‚dobrozdání o zdravotním stavu posuzované osoby vydané poskytovatelem zdravotních služeb‘, aniž by šlo o ‚úkon, kterým by se přímo zakládala práva a povinnosti posuzované osoby‘, k okolnostem, za kterých může soud z takového posudku vycházet, a k otázce, jaké jsou z hlediska zdravotního stavu zaměstnance předpoklady pro podání výpovědi z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. e) zákoníku práce vzhledem k právní úpravě posudkové péče a lékařských posudků účinné od 1. 4. 2012 [...] dovolací soud vyslovil závěr, že při zkoumání, zda byl naplněn výpovědní důvod podle § 52 písm. e) zákoníku práce, může soud v řízení o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru výpovědí vycházet (jen) z lékařského posudku vydaného poskytovatelem pracovnělékařských služeb (z rozhodnutí příslušného správního orgánu, které lékařský posudek přezkoumává) pouze tehdy, má-li všechny stanovené náležitosti a jestliže za řízení nevznikly žádné pochybnosti o jejich správnosti. V případě, že lékařský posudek (rozhodnutí příslušného orgánu, který lékařský posudek přezkoumává) nebude obsahovat všechny náležitosti nebo bude neurčitý či nesrozumitelný anebo že z postojů zaměstnance nebo zaměstnavatele nebo z jiných důvodů se objeví potřeba (znovu a náležitě) objasnit zaměstnancův zdravotní stav a příčiny jeho poškození, je třeba v příslušném soudním řízení otázku, zda zaměstnanec pozbýl vzhledem ke svému zdravotnímu stavu dlouhodobě zdravotní způsobilost, vyřešit (postavit najisto) dokazováním, provedeným zejména prostřednictvím znaleckých posudků.“ (Podtrhl městský soud.)
17. Soud proto přistoupil nejprve ke zkoumání, zda lékařský posudek vydaný 4. 4. 2023 Centrem Zdravotních služeb Prostějov, ve znění rozhodnutí Komise MO z 31. 5. 2023, výše uvedené podmínky na ně kladené splnil. Dne 4. 4. 2023 vydala MUDr. B. lékařský posudek dle § 43 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách, v němž shledala, že žalobce na základě rozhodnutí přezkumné komise z 20. 8. 2020 nebyl schopen nadále konat službu ve služebním poměru vojáka z povolání pro onemocnění *nezpůsobené* služebním úrazem. Proti tomuto posudku podal žalobce návrh na přezkum. Komise MO v rozhodnutí z 31. 5. 2023 uvedla, že převzala veškerou zdravotnickou dokumentaci žalobce od lékařské zprávy ze dne služebního úrazu z 26. 6. 2018 až po vyjádření ústavu soudního lékařství z 9. 9. 2022. Shledala přitom, že posudek MUDr. B. splňuje náležitosti zákona o specifických zdravotních službách a je v souladu s vyhláškou Ministerstva zdravotnictví č. 98/2012 Sb. o zdravotnické dokumentaci. K samotnému věcnému posouzení Komise MO konstatovala, že přezkoumávaný posudek hodnotil zdravotní stav žalobce ke dni zániku služebního poměru vojáka z povolání, tedy k období dlouhodobě ustáleného zdravotního stavu. Soud má pak především za to, že Komise MO náležitě a dostatečně vyložila, že žalobce trpí mnohočetnými degenerativními změnami na páteřním skeletu, které se projevovaly již v červnu 2018 před služebním úrazem z 26. 6. 2018. Soud ověřil, že žalobce skutečně při prohlídce ve Vojenské nemocnici v Olomouci 20. 7. 2018 ošetřujícím lékaři sdělil, že

počátkem června 2018 po výcviku začal postupně pociťovat pocit ztuhlosti v bedrech a později i bolesti v bedrech. Až poté se žalobci úraz přihodil. Komise MO pak seznala, že následné dlouhodobé zdravotní obtíže charakterizované bolestmi bederní páteře s iradiací do levého dolního kolene a hypesteziemi v dermatomu odpovídají popsaným degenerativním změnám při zobrazovacích vyšetřeních bederní páteře. Komise MO dále vysvětlila, že služební úraz byl odškodněn jako úraz zhmoždění (podvrtnutí) bederní páteře, což znamená výhradně přechodné svalově vazivové poškození, nikoliv poškození kostěné složky páteře nebo meziobratlových plotének. Zároveň se i dodatečně vypořádala se znaleckým posudkem MUDr. H.: ztotožnila se s tím, že úrazový děj z 26. 6. 2018 v terénu mnohočetných degenerativních změn skeletu je spouštěcím momentem, který ve svém důsledku způsobil torpidní bolesti v kříži s pseudoradikulární projekcí do levé dolní končetiny. Tento úrazový děj však již nelze považovat za důležitou a podstatnou spouštěcí příčinu poškození zdraví spočívající v dlouhodobých ustálených zdravotních obtížích spojených s poruchou funkce bederní páteře a omezením celkové fyzické způsobilosti právě z důvodu projevů zdravotních obtíží s bederní páteří již před vznikem úrazu. Komise MO dodala, že ve výčtu podkladů k vypracování znaleckého posudku znalce MUDr. H. chybí zmínka o výsledku vyšetření na neurologické ambulanci z 29. 6. 2018, z něhož degenerativní změny před vznikem úrazu vyplývají. Nakonec Komise MO popsala, že služební úraz je stavem bolestivým, spojeným se spasmem bederních svalů, s obtížemi v klidu i při pohybu. Tyto potíže však postupně odeznívají a bez degenerativních změn na páteři nebývá dlouhá ani dočasná pracovní neschopnost a nenastane ani trvalá neschopnost k výkonu služby. Oproti tomu degenerativní onemocnění páteře jsou dlouhodobá, provázená epizodami střídajícími období zlepšení a zhoršení stavu dle fyzické zátěže a postupně progredují v kontextu se změnami na páteři, přičemž výraznější zlepšení již nemusí nastat. Komise MO tak uzavřela, že kostěné výrůstky společně s více etážovými neúrazovými protruzemi meziobratlových plotének bederní páteře ve výsledku CT vyšetření levé strany páteře z 18. 7. 2018 nejsou obrazem posttraumatických změn služebního úrazu z 26. 6. 2018, nýbrž jde o chronické obecné onemocnění bez souvislosti s vojenskou činnou službou.

18. Toto hodnocení považuje soud za přesvědčivé. Posudek ze 4. 4. 2023 a rozhodnutí Komise MO z 31. 5. 2023 v souhrnu mají zákonem předepsané náležitosti, a soud nemá pochyb o jejich správnosti. Soud sice nesouhlasí s tím, že znalecký posudek MUDr. H. by nutně musel být v rozporu s lékařskými posudky provedenými posudkovými lékaři, neboť ve výčtu dokumentů, z nichž znalec vycházel, se vyšetření na neurologické ambulanci z 29. 6. 2018 nachází, avšak znalec na několika místech posudku uvedl, že žalobce trpěl změnami na páteři ještě před služebním úrazem. Ve vlastním posouzení však hodnotil úrazový děj v kontextu s bolestivým syndromem, nikoliv dlouhodobým onemocněním, a jak soud vyložil výše, znalec jasně neurčil, že zdravotní stav žalobce je nutně jedinou příčinou úrazového děje. Naopak v rozhodnutí z 31. 5. 2023 Komise MO přesvědčivě vyložila, z jakých důvodů popsaný zdravotní stav žalobce, na základě kterého byl shledán neschopen služby, nemá původ ve služebním úrazu, ale v chronickém obecném onemocnění, které se u žalobce rozvinulo ještě před služebním úrazem, jak vyplývá ostatně z již jmenované prohlídky ve Vojenské nemocnici v Olomouci z 20. 7. 2018, při které žalobce lékaři sdělil, že počátkem června 2018 po výcviku začal postupně pociťovat pocit ztuhlosti v bedrech a později i bolesti v bedrech. K žalobcově námitce soud dodává, že ačkoliv je zpráva z neurologické ambulance Olomouc, z níž posudkoví lékaři vyšli, datována k 29. 6. 2018, tedy tři dny po služebním úrazu, tato skutečnost nevylučuje, že může zobrazovat stav pacienta,

kteřý z medicinského hlediska nutně byl přítomen i více než tři dny před provedeným vyšetřením.

19. Přestože lékařské posudky dostaly zákonným požadavkům, nezbavuje to správní orgány povinnosti hodnotit je jako každé jiné důkazy. Jak vyplývá např. z rozsudku NSS č. j. 6 Ads 19/2013-35 z 21. 6. 2013 „ze znění § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru a rovněž z § 15 odst. 2 zákona o služebním poměru skutečně plyne, že služební funkcionář musí příslušníka propustit, pozbyl-li podle posudku psychologa bezpečnostního sboru osobnostní způsobilost k výkonu služby. To však neznamená, že služební funkcionář je jen pasivním vykonavatelem rozhodnutí psychologa bezpečnostního sboru, bez jakékoliv vlastní odpovědnosti. Závěr psychologa vydaný ve smyslu § 5 vyhlášky o osobnostní způsobilosti je třeba vnímat jen jako podklad správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, byť zpravidla stěžejní, který v konečné fázi podléhá soudnímu přezkumu. Takový podklad tedy může být služebním funkcionářem a následně správním soudem přezkoumán např. z hlediska jeho vad, nedostatku opory ve spisech, rozporu se spisy, anebo z hlediska vad řízení při zjišťování skutkové podstaty. I kdyby zákon o služebním poměru, resp. vyhláška o osobnostní způsobilosti, obsahovaly jen minimalistický požadavek na odůvodnění závěru psychologa, resp. rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, skutečnost, že toto rozhodnutí je plně přezkoumatelné ve správním soudnictví, nemůže mít jiný důsledek, než že odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí musí mít takovou obsahovou kvalitu, aby je mohl správní soud podrobit standardnímu soudnímu přezkumu. Jinak by nutně každé obdobně lakonické rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, jako bylo vydáno v případě žalobce, muselo být správními soudy rušeno pro nepřezkoumatelnost.“ Konkrétní obsah odůvodnění se pak bude do značné míry odvíjet od argumentace účastníka řízení. Podle názoru soudu není nezbytné, aby správní orgán přejímal do svého rozhodnutí text posudku, pokud jej účastník řízení relevantně nezpochybňuje.
20. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že z lékařského posudku ze 4. 4. 2023 ve znění přezkumného rozhodnutí z 31. 5. 2023 vyplynulo, že žalobce nadále nemůže konat službu ve služebním poměru vojáka z povolání z důvodu nemajícího původ ve služebním úrazu. Žalobce v odvolání namítl, že prvostupňový orgán nevzal v potaz závěry znaleckého posudku MUDr. H., ač jej měl upřednostnit před lékařskými posudky. Pokud dle žalobce prvostupňový orgán se závěry znaleckého posudku nesouhlasil, měl nesoulady věcně popsat a vypořádat je v odůvodnění. V napadeném rozhodnutí žalovaný k těmto námitkám srozumitelně vyložil, že již v průběhu správního řízení upozorňoval žalobce, že jediným odborným subjektem k otázce pozbytí zdravotní způsobilosti je posudkový lékař, zatímco znalecký posudek MUDr. H. byl zpracován v rámci projednávání odlišných žalobcových nároků, a žalovaný zároveň odkázal žalobce na rozhodnutí, v němž vysvětlil, z jakých důvodů se od znaleckého posudku odchýlil. Rovněž poukázal na skutečnost, že lékařský posudek ze 4. 4. 2023 byl přezkoumán rozhodnutím Komise MO z 31. 5. 2023. Soud považuje takové vypořádání odvolacích námitek za adekvátní a odpovídající jejich rozsahu a kvalitě. NSS již v právní větě rozsudku č. j. 7 Afs 104/2004-54 z 23. 6. 2005 upozornil, že obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. V rozsudku č. j. 5 As 408/2021-52 ze 13. 1. 2023 pak rozvedl, že tento princip lze nepochybně analogicky aplikovat i na správní řízení, kde obsah a kvalita námitek uplatněných účastníkem řízení podmiňuje obsah a kvalitu jejich vypořádání, a není tedy možno očekávat, že obecně a stručně formulované námitky budou obsáhle a podrobně vypořádány. Správní orgány jistě mohly reagovat na žalobcovy námitky obsáhleji a např. citovat stěžejní části lékařských posudků, z nichž by nedůvodnost odvolacích námitek byla zřejmá. Nicméně pokud neměly

o správnosti a úplnosti lékařských posudků pochybnosti a žalobce jejich závěry relevantně nezpochybnil (v podstatě jen odkázal na znalecký posudek, MUDr. H., vůči němuž se lékařské posudky přesvědčivě vymezily), pak odůvodnění spočívající do značné míry v odkazu na tyto lékařské posudky nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je zřejmé, jakými úvahami byl žalovaný při svém rozhodnutí veden.

21. Žalobce je dále toho názoru, že na jeho věc nelze aplikovat rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1185/2002 z 10. 12. 2002, neboť vychází z jiného skutkového stavu: v jeho případě totiž služební poměr zanikl ze zdravotních důvodů, které měly zřejmou souvislost se služebním úrazem, a zároveň služební poměr nezanikl 5. 9. 2020 v průběhu jeho pracovní neschopnosti, která skončila již 4. 9. 2020. Soud předesílá, že dle právní věty daného rozsudku platí: *„Vznikl-li nárok na náhradu za ztrátu na výdělků až po skončení pracovní neschopnosti, v jejímž průběhu pracovní poměr poškozeného zaměstnance u zaměstnavatele, který mu za škodu odpovídá podle § 190 odst. 1 ZPr, skončil bez souvislosti s následky pracovního úrazu, nemohou být při stanovení průměrného výdělku před vznikem škody brány v úvahu příjmy, které poškozený pobíral od bývalého zaměstnavatele; v příčinné souvislosti s pracovním úrazem je taková ztráta na výdělků, která vychází z průměrného výdělku, jehož by poškozený zaměstnanec prokazatelně dosáhl u jiného zaměstnavatele za práci, kterou by pro něj vykonal, kdyby k pracovnímu úrazu nedošlo.“* Pokud jde o první skutkový aspekt, v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobcův služební poměr nezanikl z důvodů, které mají souvislost se služebním úrazem, jak soud vyložil výše. V tomto tedy soud rozdílnost žalobcova případu oproti rozsudku Nejvyššího soudu neshledal. Co se týče otázky ukončení žalobcova poměru v době dočasné pracovní neschopnosti, soud žalobci přisvědčuje, že jeho služební poměr zanikl 5. 9. 2020 nabytím právní moci rozhodnutí přezkumné komise č. 42/2020 z 20. 8. 2020, zatímco jeho pracovní neschopnost skončila o den dříve. Tato skutková odlišnost však nemá vliv na platnost těch závěrů, které žalovaný přejal z rozhodnutí Nejvyššího soudu pro nynější věc. Podstatné totiž je, že žalobci vznikla škoda až po skončení služebního poměru a že ten nezanikl v souvislosti s jeho služebním úrazem. Dle § 115 odst. 1 zákona o vojácích za škodu na zdraví, kterou voják utrpěl při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby, (dále jen „služební úraz“) odpovídá stát. Dle § 118 zákona o vojácích přitom náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby náleží vojákovi v určité výši bez ohledu na to, zda neschopnost nastala z důvodu služebního úrazu (odst. 1) či z jiného důvodu (odst. 2). Ve věci přitom není sporu o tom, že úrazový děj z 26. 6. 2018 byl služebním úrazem, za nějž odpovídá stát. Žalovaný z citovaných ustanovení dovodil odpovědnost státu za ztrátu na výdělků, který žalobce „ztratil“ z důvodu služebního úrazu, a to i když jeho poměr nezanikl v souvislosti s tímto úrazem. Při výpočtu škody je pak v duchu rozsudku Nejvyššího soudu relevantní právě potenciální výdělek, kterého by byl žalobce dosáhl u jiného zaměstnavatele, kdyby nebyl utrpěl služební úraz. Nelze vycházet ze služebního platu, který žalobce pobíral v dosavadním služebním poměru, jelikož ten zanikl žalobci bez souvislosti se služebním úrazem.
22. Pokud jde o rozložení důkazního břemene, NSS v rozsudku č. j. 3 As 40/2022-52 z 26. 4. 2024 vyložil (ve vztahu k zákonu č. 361/2003 Sb., ale vyslovené závěry jsou plně přenositelné také na zákon o vojácích z povolání), že *„řízení o žádosti příslušníka bezpečnostního sboru o náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě je zvláštním druhem správního řízení, které upravuje zákon o služebním poměru. Jak správně uvedl krajský soud, toto řízení je ovládáno zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Služební funkcionář je povinen v řízení zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí.“*

Za tím účelem je povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 180 odst. 1 zákona o služebním poměru). Je tedy na rozhodujícím služebním funkcionáři, aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, účastník řízení pak má procesní práva a povinnosti v rozsahu dle § 174 téhož zákona. Bylo tedy především povinností stěžovatele, respektive služebního funkcionáře, aby zkoumal, zda služební poměr skončil v důsledku služebního úrazu, a byla tak splněna podmínka pro poskytnutí náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, a aby za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. V zájmu žalobce coby účastníka řízení samozřejmě bylo tvrdit a případně též doložit skutečnosti, které svědčily v jeho prospěch. Není ale správný názor stěžovatele, že žalobce tížilo ve správním řízení důkazní břemeno.“ Soud proto uvádí, že žalobce obecně v řízení o náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě nenese důkazní břemeno. Primárně to tedy byly správní orgány, které měly zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Postavily sice najisto, že úrazový děj z 26. 6. 2018 byl služebním úrazem a že žalobce pozbyl zdravotní způsobilosti z důvodu obecného onemocnění, nikoliv služebního úrazu. Stále však platí, že žalobci náleží nárok za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, neboť odpovědnost za služební úraz nese stát, a není důvodu, proč by neměl být v tomto řízení zodpovědný za zjištění skutkového stavu zodpovědný služební funkcionář. Právní názor žalovaného vyjádřený v závěru napadeného rozhodnutí tak neobstojí.

23. Důkazní břemeno správního orgánu ovšem není bezbřehé a žalobce nemůže zůstat zcela pasivní. Některé informace a podklady totiž nejsou v dispozici služebního funkcionáře, a ke zjištění skutkového stavu tak potřebuje žalobcovu součinnost. Do jisté míry obdobnou situaci posuzoval NSS v rozsudku č. j. 2 As 140/2023-46 týkajícím se příslušníků pyrotechnické služby: „*Tvrzení, že to měl být žalobce, který nikterak nedoložil ani neprokázal, že by musel v době nařízené služební pohotovosti nějakou činnost konat, je mylné. Primárně měl stěžovatel [žalovaný] zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce byl povinen tvrdit, co v souvislosti s plněním služebních povinností konal; prokazování, zda tomu tak bylo, je věcí správního orgánu. Pokud by šlo o plnění služebních povinností, mělo být konání žalobce předmětem příslušných služebních evidencí, takže doložení nebo vyvrácení žalobcových tvrzení by mělo být (za jeho součinnosti) rozumně možné.*“
24. Pro nynější věc to znamená, že žalobce byl povinen alespoň označit konkrétní pracovní pozice, které by podle svého přesvědčení mohl zastávat, a poskytnout správnímu orgánu podklady potřebné pro ověření, zda splňuje předpoklady pro jejich výkon. Po správním orgánu nelze vyžadovat, aby domýšlel, jaké veškeré práce žalobce může vykonávat, nebo je dokonce aktivně vyhledával. Předpoklady pro výkon konkrétní pozice ostatně nemusejí být určeny pouze základními údaji o zdravotním stavu, dosaženém vzdělání a dosavadní praxi, které žalobce správnímu orgánu sdělil, ale i jinými schopnostmi, charakterovými vlastnostmi nebo životními danostmi konkrétního uchazeče, které zná a dokáže vyhodnotit jen on sám. V tomto ohledu má žalovaný pravdu, jenže pominul, že žalobce nevyžadoval veškerou aktivitu po něm, ale označil tři konkrétní pracovní pozice u Policie České republiky. Úlohou správních orgánů pak bylo ověřit, zda pro tvrzené pozice žalobce splňuje podmínky.
25. Této povinnosti však dostaly jen zčásti, neboť své závěry postavily na tom, že bez vykonání vstupní pracovnělékařské prohlídky není možné postavit na jisto, zda by žalobce jím označené pracovní pozice mohl vykonávat. To nepovažuje soud za dostatečné. Předně je třeba uvést, že správní orgány disponovaly hojnou dokumentací o žalobcově zdravotním stavu ke dni skončení jeho služebního poměru, jenž byl též dnem, od něž se odvíjí

posuzovaný nárok. Jinak by ostatně nemohly určit, že úrazový děj byl služebním úrazem a že žalobce pozbyl zdravotní způsobilosti z důvodu obecného onemocnění. V průběhu řízení žalobce dále poskytl správním orgánům výpis ze zdravotní dokumentace od praktického lékaře z 19. 7. 2023 a udělil souhlas s poskytnutím informací o svém zdravotním stavu za účelem zjištění, zda by označené pracovní pozice mohl vykonávat (prohlášení z 26. 7. 2023). Správní orgány však tyto podklady implicitně označily za nedostatečné, neboť označily za potřebné provedení vstupní pracovnělékařské prohlídky. Ve spise se však nenachází žádná výzva žalobci, aby takovou prohlídku podstoupil. Žalobce to jistě mohl učinit i sám, ale nelze pouštět ze zřetele, že povinnost zjistit skutkový stav, a obstarat za tím účelem potřebné podklady, je úlohou správních orgánů. Této své povinnosti správní orgány nedostály. Soud nepředjímá, že ke zjištění skutkového stavu byla nezbytná právě ona lékařská prohlídka. Lze si též například představit, že doposud nashromážděné zdravotní podklady mohly být dostatečnou oporou pro závěr, zda žalobce zdravotní předpoklady pro jím označené pozice splňuje. V tomto směru však správní orgány své úvahy nevedly, neboť toliko konstatovaly, že pro zjištění zdravotního stavu by bylo třeba provést prohlídku, a soud tuto otázku v tuto chvíli zodpovědět nemůže. Bylo na správních orgánech, aby vyhodnotily, co dalšího je třeba k řádnému zjištění skutkového stavu, a podle toho obstaraly další podklady, ať už v součinnosti s žalobcem nebo z úřední činnosti. Dosavadní skutková zjištění, resp. jejich hodnocení správními orgány, závěry obsažené v napadeném rozhodnutí neodůvodňují. Kromě toho žalovaný uvedl, že žalobce by s ohledem na důvod zániku služebního poměru měl vědět, že mu nemohou být nabízena místa určená pro vojáky z povolání. To je logický argument, ale opět pomíjí skutečnost, že žalobcem označené pracovní pozice byly u policie, nikoli v armádě.

26. Pokud jde o dílčí námitky žalobce, které vyjádřil v replice ze 3. 7. 2024, soud k nim konstatuje, že v některých částech rozvíjí řádně uplatněné žalobní body, které soud vypořádal již výše. V ostatních částech však replika žalobní body vůbec nepředstavuje (vylíčení průběhu zdravotní péče a léčení), potažmo v některých částech jde o nepřípustné žalobní body z důvodu jejich opožděného uplatnění. Dle § 71 s. ř. s. totiž platí, že *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno (oznámeno) 11. 3. 2024, a lhůta k podání žaloby, a tedy i rozšiřování žalobních bodů, mu skočila 11. 5. 2024, resp. 13. 5. 2024 (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce přitom poukazuje na pochybení lékařů a zamlčení zdravotního stavu a na lživost lékařských posudků, avšak těmito argumenty měl brojit zavčasu. Totéž platí o poukazu žalobce na případ, u něhož správní orgány obdobné žádosti jiného vojáka vyhověly, který navíc žalobce ani nikterak blíže nekonkretizuje.

4. Závěr a náklady řízení.

27. Správní orgány ve shodě s rozhodnutím přezkumné komise z 20. 8. 2020 a lékařskými posudky došly správně a přezkoumatelně k závěru, že žalobce nepozbyl zdravotní způsobilosti a služební poměr mu tak nezanikl z důvodu služebního úrazu, ale z důvodu jiného onemocnění nesouvisejícího s výkonem služby vojáka z povolání. Soud se zároveň neztotožnil s tím, že by případ řešený Nejvyšším soudem v rozsudku sp. zn. 21 Cdo 1185/2002 byl od žalobcova případu podstatně odlišný: bez ohledu na skutečnost, zda žalobcův služební poměr skončil v průběhu dočasné neschopnosti výkonu služby či po ní, relevantní zůstává, že mu skončil z důvodu obecného onemocnění, nikoliv důsledkem služebního úrazu. Oproti tomu správní orgány pochybily, když částečně nesprávně vyhodnotily rozložení důkazního břemeno při zjišťování toho, jaký příjem by byl žalobce

mohl získat, kdyby nebyl utrpěl služební úraz, a nedostatečně zjistily skutkový stav ohledně jeho zdravotního stavu za účelem zkoumání, zda by byl mohl vykonávat jím označené pracovní pozice. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nezákonné, a soud jej proto dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

28. Spolu se zrušením napadeného rozhodnutí soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a jeho úkolem bude zjistit skutkový stav v rozsahu, který mu umožní s dostatečnou mírou určitosti posoudit, zda žalobce může vykonávat jím označené pracovní pozice. Žalovaný může vyjít z jemu dostupných údajů o zdravotním stavu žalobce, nebo jej vyzvat k vykonání vstupní pracovnělékařské prohlídky, případně doplnit dokazování o jiné potřebné podklady. Pro zabránění pochybností soud podotýká, že nemůže vyloučit, že rozhodnou skutečnost (onu výši žalobcova hypotetického příjmu) lze zjistit i jinými způsoby, a nijak tím žalobce ani žalovaného neomezuje při zjišťování jiných skutečností nebo shromažďování jiných podkladů.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobce, jehož náklady tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta JUDr. Miroslava Ondruše, Ph.D., LL.M., který ho v řízení zastupoval do 17. 5. 2024, za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), tedy za převzetí právního zastoupení a sepsí žaloby. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($2 \times 3\,100 = 6\,200$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300 = 600$). Náklady řízení jsou zvýšeny částkou 1 428 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 %, neboť žalobcův bývalý zástupce vykonává advokacii jako společník Kausta & Ondruš s.r.o., je registrována k placení DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobcovy náklady zastoupení advokátem tak činí 8 228 Kč a náklady řízení celkem 11 228 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobci v přiměřené 30denní lhůtě. Repliku žalobce podal již bez zastoupení advokátem a vynaložení dalších nákladů neprokázal; náhrada nákladů řízení paušální částkou není dle rozhodovací praxe NSS možná: „Soud ve správním soudnictví nemůže přiznat procesně nezastoupenému navrhovateli (potažmo žalobci) náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, nýbrž musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení navrhovatel (potažmo žalobce) soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Použití § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (v novelizovaném znění účinném od 1. 7. 2015) na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno“ (rozsudek NSS 6 As 135/2015-79 z 25. 8. 2015).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 17. září 2024

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu